

Tämä tutkistelu on sapatiksi 3.10.2026

Luoja puhuu

Muistojae: *“Monet kerrat ja monin tavoin Jumala muinoin puhui isillemme profeettojen suulla, mutta näinä viimeisinä aikoina hän on puhunut meille Pojassaan, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka välityksellä hän myös on luonut maailmat.” (Hepr. 1:1–2.)*

Avaintekstit:

1. Moos. 1:27–28
1. Moos. 1–8
Luuk. 15:11–32
1. Moos. 3:14–24
2. Moos. 19:16–22
Joh. 10:27–30

Digitaalinen tekniikka antaa monille meistä mahdollisuuden nähdä kaukana asuvia ystäviä ja sukulaisia. Se on hienoa. On kuitenkin paljon parempi tavata oikeasti kasvotusten! Kun kokoonnumme yhteen, halaamme toisiamme ja keskustelemme kasvokkain, tapahtuu jotakin erityistä.

Tällä viikolla saamme muistutuksen siitä, että ihminen on luotu kasvotusten tapahtuvaan yhteyteen Luojansa kanssa. Synti kuitenkin tuhosi tämän läheisen yhteyden kauan sitten. Palauttaakseen tämän yhteyden rakkaiden luotujensa kanssa Jumalalla on keinoja puhua meille. Hänen tunnetuin tapansa olla vuorovaikutuksessa ihmiskunnan kanssa on käyttää huolellisesti valittuja edustajia, joita kutsutaan profeetoiksi. He ilmoittavat Jumalan sanoman meille. Monilla heistä on kirjoituksia Raamatussa, mutta ei kaikilla.

Jumalan lopullinen suunnitelma on ennallistaa meissä hänen kuvansa, jonka synty on tuhonnut. Tästä pelastussuunnitelmassa on kyse: ennallistamisesta. Se on saatu valmiiksi, kun Jumala luo uudet taivaat ja uuden maan, joi-
sa ”vanhurskaus vallitsee” (2. Piet. 3:13).

Siihen saakka Jumala puhuu meille edelleen ja käyttää profeettojaan juuri tähän tarkoitukseen.

KOMMUNIKOINTI EEDENISSÄ

Voimme lukea luomiskertomuksen 1. Moos. 1 ja 2. Jumala loi kauniin maailman ja asetti sinne Aadamin ja Eevan luomistyön kruununa. Ihmiset erosivat kaikista muista maan päällä olevista olennoista, koska heidät luotiin ”Jumalan kuvaksi” (1. Moos. 1:27). Näin sanotaan vain heistä eikä esimerkiksi linnuista tai muista eläimistä. Siten heidän oli tarkoitus elää kokonaisvaltaista, yltäkyläistä elämää, kokea rakkautta sen kaikissa muodoissa ja vaeltaa yhteydessä itse Jumalaan.

Luemme myös 1. Moos. 2:18–23, että Jumala loi Eevan Aadamin pariaksi, koska Jumala sanoi, että ei ”ole hyvä ihmisen olla yksinään” (1. Moos. 2:18). Ihmiset luotiin siis alusta alkaen sosiaalisiksi olennoiksi. Nykypäivän sosiologit opettavat, että ihmisten välisellä vuorovaikutuksella on lukuisia etuja fyysiselle ja henkiselle hyvinvoinnillemme, kun taas yksinäisyys on tappavaa.

Ei siis ole ihme, että Eevan luomisen jälkeen Aadam huudahti: ”Tämä se on! Tämä on luu minun luustani ja liha minun lihastani. Naiseksi häntä sanottakoon: miehestä hänet on otettu.” (1. Moos. 2:23.) Yhden biologisen miehen ja yhden biologisen naisen avioliitossa muodostama perherakenne on ensimmäinen sosiaalinen instituutio, jonka Jumala antoi ihmisille, jotta he voisivat kokea kokonaisvaltaisen suhteen ja yhteyden. Ei ole ihme, että yksi Paholaisen päättävöitteistä on aina ollut tuhota alkuperäisen perheen perustavanlaatuinen rakenne.

Lue 1. Moos. 1:27–28; 1. Moos. 2:15–17 ja 1. Moos. 3:9. Millaista viestintää Jumalan ja ihmisten välillä oli Eedenin puutarhassa?

Aadam ja Eeva nauttivat kasvotusten tapahtuvasta yhteydestä Jumalan kanssa. Älykkäinä olentoina he pystyivät tapaamaan Jumalan ja kuuntelemaan hänen ohjeitaan. Jumalan ihmeellisen puutarhan hoitajina he kasvattivat tietämystään ja taitojaan huolehtiessaan kasvistosta ja eläimistöistä. He myös viettivät joka päivä erityistä aikaa Jumalan kanssa iltapäivän viiletessä (1. Moos. 3:8). Sapatti, joka oli olennainen osa Jumalan luomistyötä, oli tarkoitettu erityiseksi yhteydenpitoajaksi Jumalan ja hänen lastensa välillä (1. Moos. 2:2–3; 2. Moos. 20:8–11). Tuona päivänä ensimmäiset vanhempamme kokivat erityisellä tavalla Jumalan rakkauden ja huolenpidon heitä kohtaan.

Meidän on nykyään, tuhansia vuosia Eedenin jälkeen, vaikea kuvitella, millaista oli ennen syntiä. Miten luonnollinen maailma viittaa vielä nykyäänkin Jumalan alkuperäiseen luomistyöhön?

PIILOSSA JUMALALTA

Koska Jumala on rakkaus (1. Joh. 4:8), hän ei luonut ihmisiä ”roboteiksi”. Rakkaus sisältää valinnanvapauden. Jotta Aadam ja Eeva voisivat rakastaa, heidät oli luotava sellaisiksi, joilla on vapaa tahto; muuten he eivät voisi osoittaa todellista rakkautta.

Siten Aadamilla ja Eevalla oli vapaus totella tai olla tottelematta Luojaansa. Tämän valinnanvapauden todellisuus näkyi käskyssä, jonka mukaan he eivät saaneet syödä hyvän- ja pahantiedon puusta (ks. 1. Moos. 2:15–17). Miksi heitä olisi varoitettu syömästä siitä, ellei heillä olisi ollut vapautta tehdä niin?

”Ensimmäisiä vanhempiamme, jotka luotiin viattomiksi ja pyhiksi, ei kuitenkaan jätetty vaille väärin tekemisen mahdollisuutta. Jumala teki heidät siveellisesti vapaiksi. He pystyivät arvostamaan hänen luonteensa viisautta ja hyväätahtoisuutta sekä hänen vaatimustensa oikeamielisyyttä, ja he saivat täysin vapaasti joko totella tai olla tottelematta häntä. He saivat nauttia Jumalan ja pyhien enkelien yhteydestä – –. Ilman valinnan vapautta hänen kuuliaisuutensa ei olisi ollut vapaaehtoista vaan pakollista.” (1AO 29.)

Miksi Aadam ja Eeva yrittivät piiloutua Luojaltaan, kun he olivat olleet tottelemattomia? Katso 1. Moos. 3:1–8 (vrt. Jer. 23:24 ja Hepr. 4:13).

Ensimmäisen Mooseksen kirjan 3. luku kuvaa kauhean tilanteen – Aadamin ja Eevan lankeemuksen. Käärmeen (Paholaisen) ja Eevan välisen keskustelun jälkeen ensimmäiset vanhempamme houkuteltiin syömään hyvän- ja pahantiedon puusta, mikä oli heille kiellettyä. Paholainen käytti hyväkseen sanojen voimaa, tunteita ja viehättäviä houkutuksia vakuuttaakseen Eevan, joka sitten puolestaan sai Aadamin vakuuttuneeksi niin, että tämä rikkoi Jumalan käskyn. Eeva huomasi, että ”puun hedelmät olivat hyviä syödä”, puu oli ”kaunis katsella” ja se oli ”houkutteleva, koska se antoi ymmärrystä” (1. Moos. 3:6). Paholaisen lupaus siitä, että he tulisivat Jumalan kaltaisiksi ja tietäisivät hyvän ja pahan (1. Moos. 3:5), kuulosti vastustamattomalta.

Todellisuudessa Paholaisen puhe oli täynnä valheita. Paholainen salasi heiltä heidän tottelemattomuutensa seuraukset. Kun he olivat tottelemattomia Jumalalle, heidän silmänsä ”avautuivat” välittömästi, ja he näkivät ”olevansa alasti”. Jumalan kuvaksi luotuna ihmispari oli puettu vaatteella, joka heijasteli Jumalan kirkkautta ja kunniaa (vrt. Ps. 104:1–2). Nyt se oli poissa. He eivät enää olleet Jumalan antaman vaatteen peitossa. Ei ihme, että Aadam ja Eeva piiloutuivat Luojaltaan (ikään kuin olisi todella mahdollista piiloutua Jumalalta). He yrittivät piiloutua, koska synti saa meidät tuntemaan syyllisyyttä ja syyllisyydessämme haluamme paeta Jumalan läsnäolosta.

JUMALA ETSII IHMISKUNTA

Jumala teki aloitteen etsiäkseen langenneet lapsensa (1. Moos. 3:9–10). Kysymys ”Missä sinä olet?” oli retorinen, koska Jumala tiesi, mitä Aadam ja Eeva olivat tehneet ja missä he olivat. Synti kuitenkin katkaisi tavanomaisen kommunikaation, joka oli ollut olemassa Jumalan ja ensimmäisen ihmisparin välillä. Jumalan välittömänä huolenaiheena oli palauttaa yhteydenpito lastensa kanssa, tavata heidät ja antaa heille toivoa heidän epätoivossaan. Itse asiassa hepreankielistä verbiä *qāra*, ’kutsua’, joka on 1. Moos. 3:9, käytetään usein kuvaamaan Jumalan kutsua palauttaa yhteydenpitonsa kansansa kanssa.

Lue Luuk. 15:11–32. Miten tämä vertaus heijastelee sitä, mitä tapahtui 1. Moos. 3:9–10?

Aadamin ja Eevan etsiminen paljastaa Jumalan ehdottoman rakkauden lapsiaan kohtaan. Jumala ei koskaan luovuta meidän suhteemme (ks. Luuk. 15). Hän tekee kaikkensa palauttaakseen yhteytensä meihin, vaikka me piiloutuisimmekin. Ennen Jeesuksen ristiinnaulitsemista, kun Pietari kielsi Jeesuksen kolme kertaa, Kristus ”kääntyi ja katsoi” (Luuk. 22:61) häneen. Hän ikään kuin ”puhui” ilman sanoja Pietarille ja yritti tavoittaa harhautuneen ystävänsä.

Synti muutti myös Aadamin ja Eevan keskinäisen suhteen 1. Moos. 3:11–13. He eivät tunnustaneet omia syntejään vaan alkoivat syyttää muita. Aadam syytti Eevaa ja epäsuorasti Jumalaa. ”Nainen, jonka sinä annoit minulle kumppaniksi, antoi minulle sen puun hedelmän, ja minä söin”, hän sanoi (1. Moos. 3:12). Eeva puolestaan syytti käärmettä tottelemattomuudestaan. ”Käärme minut petti, ja minä söin”, oli hänen tekosyynsä (1. Moos. 3:13). Kumppikaan heistä ei myöntänyt omaa syyllisyyttään, kun heidät kohdattiin syntinsä vuoksi. Kuinka vähän onkaan muuttunut kuuden tuhannen vuoden aikana.

Synti on vaikuttanut kaikkiin ihmisiin. Paavali kuvaa tilannettamme hyvin Room. 7:15–24 kuvailemallaan yksityiskohtaisesti tuskaa, joka syntyy siitä, että haluaa tehdä oikein, mutta huomaa tekevänsä päinvastoin: ”En edes ymmärrä, mitä teen: en tee sitä, mitä tahdon, vaan sitä, mitä vihaan.” (Room. 7:15.)

Kukapa ei voisi samaistua tähän?

Paavalin sanat ovat syvällisiä. Me kaikki olemme rikki, ja jatkamme tietoisesti sellaisen tekemistä, jota ei pitäisi tehdä. Kukapa ei olisi kokenut tätä?

Ainoa toivomme, sanoo Paavali, on vapautus ”Herramme Jeesuksen Kristuksen tähden” (Room. 7:25). Siksi Jumala etsii meitä jatkuvasti johdattaakseen meidät Jeesuksen luo. Hän yksin voi muovata meidät hänen kuvansa kaltaiseksi ja pelastaa meidät synnin aiheuttamasta tuhosta.

PUUTARHASTA KARKOTETUT

Yksi Aadamin ja Eevan synnin tuhoisimmista seurauksista oli heidän erottamisensa Jumalan yhteydestä. Heidät karkotettiin puutarhasta, eivätkä he enää voineet puhua Jumalan kanssa kasvatustensa. Profeetta Jesaja kirjoitti mieleenpainuvasti tästä ihmisen haastavasta tilasta: ”Ei, vaan teidän rikkomuksenne erottavat teidät Jumalastanne. Teidän syntinne ovat saaneet hänet kääntymään pois, niin ettei hän teitä kuule.” (Jes. 59:2.)

Todellisuudessa Adam ja Eeva olivat edelleen Jumalan lapsia. Synnin seurauksia ei kuitenkaan voitu välttää, ja heidän täytyi lähteä Eedenistä. Heidän tottelemattomuutensa jälkeen mikään ei ollut enää entisellään.

Synti on muuttanut ihmiskuntaa monin tavoin (ks. 1. Moos. 3:14–24). Miten synti on tarkalleen ottaen muuttanut yhteytemme Jumalaan? (Ks. myös 2. Moos. 19:16–22.)

Synti muutti täysin ihmisen elämän tavoilla, joita emme voi kuvitellakaan, ja se johtuu siitä, että me tunnemme vain synnin maailman. Synnin takia maa kirottiin ja se tulisi tuottamaan ”orjantappuraa ja ohdaketta”. Ihmiset joutuivat nyt kokemaan kipua ja he tulisivat hikoilemaan saadakseen itselleen ruokaa, vain kuollakseen lopulta ja palatakseen maan tomuun. Kaikesta siitä, mistä synti muistuttaa, kuolema on edelleen voimakkain. Menetimme samalla synnin vuoksi kasvatustensa tapahtuvan yhteyden Jumalaan.

Aadamille ja Eevalle luvattiin kuitenkin ratkaisu synnin tuhojen torjumiseksi. Vaikka ensimmäiset vanhempamme eivät voineet enää nähdä Jumalaa ja puhua hänelle suoraan, he lähtivät Eedenistä mukanaan toivo nykyisyydestä ja tulevaisuudesta. Jumala teki aloitteen ja selitti heille pelastussuunnitelmansa.

1. Moos. 3:15, jota on kutsuttu ”ensimmäiseksi lupaukseksi evankeliumista”, oli täynnä toivoa heitä (ja meitä) varten huolimatta siitä, mitä oli tapahtunut. Lupaus tulevasta Vapahtajasta toisi nykyisyyteen vihollisuuden syntiä kohtaan ja toivon ihmiskunnan pelastuksesta tulevaisuudessa. Itse asiassa Jumalan Aadamille ja Eevalle antama vaatetus ennen heidän lähtöään puutarhasta oli symbolinen teko, joka kuvasti heidän tulevaa lunastustaan. Jeesuksen tulevan kuoleman ja ylösnousemuksen kautta yhteys Jumalaan palautettaisiin (Joh. 14:1–3).

Toisin sanoen, juuri Eedenissä, heti synnin tultua maailmaan, ihmiskunta sai toivon ja lupauksen siitä, että lopulta synnin ongelma tullaan ratkaisemaan. Heti kun synti tuli maailmaan, tuli myös lupaus Vapahtajasta.

JUMALAN EDUSTAJAT

Mitä seuraavat tekstit paljastavat siitä, kuinka Jumala on puhunut ihmiskunnalle synnin tultua maailmaan? (Lue Hepr. 1:1–2; Room. 1:19–20; 4. Moos. 12:6; 2. Tim. 3:16–17; Joh. 14:7–9; Joh. 10:27–30.)

Jumala löysi synnistä huolimatta monia tapoja kommunikoida langenneiden ihmisten kanssa. Yksi tapa, jolla Jumala ilmaisee itsensä meille, on luomakunta. Luonto on voimallinen ilmestys hänen ihmeellisistä teoistaan. Tiedemiehet ovat hämmästyneitä maailmankaikkeuden ihmeistä ja jopa "yksinkertaisimman" elämän monimutkaisuudesta. Luonto kuitenkin kertoo myös syntiinlankeemuksen seurauksista, joista voimallisin esimerkki on jokaisen elävän olennon kuolema.

Toinen tapa, jonka kautta Jumala on puhunut ihmiskunnalle, ovat profeetat – henkilöt, jotka hän on valinnut edustajikseen. Jumala puhui esimerkiksi Nooalle, Abrahamille, Moosekselle ja Danielille ilmaisten tahtonsa kansalleen. Jumalan profeettalliset sanomat ovat pohjimmiltaan muistutus siitä, että Jumala ei ole unohtanut lapsiaan ja on edelleen heidän kanssaan. Vaikka jotkut profeetat kirjoittivat sen, mikä on tullut meille tunnetuksi Raamattuna, toiset eivät kirjoittaneet yhtään kirjaa Raamattuun.

Monet profeettojen sanoista on kuitenkin välitetty Raamatun kautta (2. Tim. 3:16–17). Raamattu on Jumalan ilmoitus itsestään. Hänen sanojensa kautta opimme, kuka hän on, näemme hänen väsymättömän rakkautensa ja löydämme hänen ohjauksensa siihen, miten meidän tulee elää.

Lisäksi Raamatun kautta ymmärrämme, keitä olemme, mistä tulemme ja minne olemme menossa. Sieltä löydämme Jumalan tarkoituksen elämällemme.

Tehokkain tapa, jonka kautta Jumala on puhunut meille, on kuitenkin Jeesus Kristus. Hänet on tietenkin ilmaistu meille Raamatussa. Kuten Jumala etsi Aadamia ja Eevaa Eedenin puutarhassa, Kristus tuli "etsimään ja pelastamaan" kadonneita (Luuk. 19:10). "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän", Jeesus julisti (Joh. 14:9). Elämällään, kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan Kristus täytti Aadamille ja Eevalle Eedenissä annetun lupauksen. Hän tuli ja kuoli meidän sijastamme, jotta meillä olisi iankaikkinen elämä hänen kauttaan.

Jeesuksen taivaaseenastumisen jälkeen Pyhä Henki on ohjannut meitä "koko" totuuteen ja puhuu meille siitä, "mitä on tuleva" (Joh. 16:13).

Kuinka paljon sinua lohduttaa se, että Jeesus, hänen rakkautensa, luonteensa ja uhrautuvaisuutensa paljastavat meille, millainen Isä Jumala todella on?

ELLEN G. WHITE

Jumalan viestintä ei rajoitu Raamatun aikaan. Kuten näemme tulevina viikkoina, Jumala puhuu ihmisille yhä, ja hänen sanansa ilmenevät nykyaikaisilla tavoilla siihen saakka, kunnes Kristus palaa.

Ellen Gould Harmon White ja hänen kaksoissisarensa Elizabeth syntyivät 26.11.1827 Gorhamissa, Mainessa. He olivat nuorimmat Eunice ja Robert Harmonin kahdeksasta lapsesta. Muutaman vuoden kuluttua perhe muutti Portlandiin, Mainen osavaltioon, jossa Robert Harmon toivoi voivansa laajentaa hattuja valmistavaa liikettään. Ellen sai 9-vuotiaana vamman, joka vaikutti hänen fyysiseen, henkiseen ja sosiaaliseen hyvinvointiinsa. Kun Ellen oli kotinsa lähellä olevassa puistossa, vihainen luokkatoveri heitti kiven, joka osui hänen kasvoihinsa. Ellen jäi puolitajuttomaksi useiksi viikoiksi. Tämä onnettomuus päätti äkillisesti hänen muodollisen koulutuksensa ja jätti hänelle elinikäiset terveysongelmat. Kasvovammat saivat Ellenin myös tuntemaan itsensä epävarmaksi ulkonäöstään, mikä rajoitti hänen sosiaalista kanssakäymistään.

Juuri tässä epävarmuuden ilmapiirissä nuori Ellen Harmon alkoi pohtia hengellistä kohtaloaan. Hän pelkäsi Jumalaa ja tunsii olevansa kelvoton taivaaseen. Nämä pelokkaat tunteet voimistuivat, kun Harmonin perhe omaksui milleriläisen opin Jeesusken pian tapahtuvasta toisesta tulemisesta. Jopa sen jälkeen, kun Ellen kastettiin upottamalla ja hän liittyi metodistikirkkoon vuonna 1842, hän ei tuntenut olevansa Jumalan rakkauden arvoinen. Hän uskoi olevansa ”ikuisesti kadotettu” (LS 29; ks. myös s. 20–31).

Näiden tuskallisten ajatusten keskellä nuori Ellen näki kaksi unta, jotka alkoivat muuttaa hänen mielipidettään Jumalasta. Mutta vasta kun hän tapasi metodistisaarnaaja Levi Stockmanin, hän ymmärsi sekä tunsii Jumalan rakkauden ja armon. Tuntui kuin Jumala olisi puhunut Ellenille hänen epätoivossaan. ”Usko valtasi nyt sydämeni”, hän kirjoitti myöhemmin. ”Tunsin sanoin kuvaamatonta rakkautta Jumalaa kohtaan ja sain hänen Henkensä todistuksen siitä, että syntini oli annettu anteeksi. Käsitykseni Isästä muuttui. Näin hänet nyt ystävällisenä ja hellänä vanhempana, enkä ankarana tyrannina, joka pakotti ihmiset sokeaan kuuliaisuuteen. Sydämeni täyttyi syvällä ja palavalla rakkaudella häntä kohtaan.” (LS 39.) Samalla Ellen White ymmärsi myös kuolleiden tilaa koskevan opin ja käsitti vähitellen, ettei ikuisesti palavaa helvettiä ole olemassa. Hänen uusi käsityksensä Jumalasta ja hänen rakkaudestaan muuttivat hänen asenteensa täysin. Kuten tulemme oppimaan joka perjantai tulevina viikkoina, Ellen White rakastui syvästi Jeesukseen ja palveli häntä koko loppuelämänsä ajan.

Löydät lisätietoja englanniksi osoitteesta <https://whiteestate.org/absg/1>.